— Այո՛, ես որ քեզ գտայ Հայոց երկրին մէջ, որ ստերդումն, խաբեբայ տիրոջ մը կը ծառայէիր, եւ այդ տէրդ, որ մատնութիւն եւ դաւաճանութիւն կը գրգռէր ու կը քաջալերէր, եւ որ երկու հարիւր հազար աւազակներով իմ հայրենի երկիրս կը մտնէր՝ կը սպաննէր եւ կը քանդեր, նա աւազակ չէ՛ր, եւ ես աւազակ էի: Եթէ աւազակ եւս էի՝ առանց քու կրօնքիդ ուրացութիւնը պահանջելու թուղթ մը միայն առի քեզմէ, քու քսակդ քեզի դարձուցի ես, որ կրնայի զքեղ, քու ծառայներդ, քու այդ յիմարական թղթերդ եւ բնակեալ տունդ ի միասին կրակի տալ եւ մոխիր դարձնէի ո՛վ զիս կ'արգիլէր եթէ բռնութիւնն օրէնք էր: Եւ դու Բուղայ՝ դու կը համարձակի՛ս աւազակ զիս անուանել, որ ելեր եմ պաշտպանելու համար իմ հարցս երկիրը՝ իմ ազգիս եւ իմ կրօնիս սրբութիւնը, որոնց համար ոչ մէկ՝ այլ հազար մահ, հազար անգամ մեռնիլ շատոնց աչքս առած եմ, եւ դու կը հաւատա՞ս թէ կրնամ ես փոխել, ուրանալ զայն, որ երբեք չի ներէր սուտերդումն լինիլ եւ դաւաճանել: Աղէ՛կ, հրամայէ, թո՛ղ դան քու դահիճներդ, այս մարմինը քուկդ է, բայց հոն միայն կը հասնի եւ կը դադրի քու իշխանութիւնդ, չի կայ տանջանք մը, որ զիս զարհուրեցնէ:

Եւ իր աչքերը այնպէս բոցավառ էին եւ շանթաձիգ, որ Բուղայ վագրն անգամ ակամայ սարսուռ մը զգաց, եւ հրամայեց հանել իր երեսեն այդ մարդը՝ բանտ տանիլ եւ կրկին շղթայներով ամրացնել. մահ սպառնալով ամէնուն՝ եթէ յանկարծ փախչէր ազատէր: Նոյն միջոցին բերել կ'ուտար այն Եպրահիմը, որ զհովնան բռնել էր, իրեն անձնապահապետ կ'անուանէր ու պարգեւներ կը հրամայես:

Ի՛նչ էին Յովնանու համար այդ շղթայներու ծանրութիւնն ու խաւարաչին բանտը, ինք որ ամէն տանջանք կ'արհամարհէր, եւ այդ աւազակներէ եկած ամէն նախատինք պատիւ կը սեպեր: Բոլոր իւր բանտարգելութեան օրերը, որ քսանի չափ տեւեցին, ամէն արաբացուց գլխաւորները Ժիրակէ սկսեալ կ'ուգային տեսնելու, այդ մարդը, որուն քաշութեան համբաւը եւ երկիւղը իրենց մէջ տարածուէր էր: «Սասնոյ լեռանց գայլը» կ'ուգային տեսնելու, ինչպէս զինք կ'անուանէին, եւ տեսնելեն վերջ այդ երկայն մազերով մեծ